

Overwonnen

Maya Banks bij Boekerij:

Ademloos-trilogie
Geheim verlangen
Gevaarlijke liefde
Vurige obsessie

Verleiding-trilogie
Zoete overgave
Zoete verleiding
Zoete weelde
Zoete verwachting
Zoete bezitting
Zoete overgave

Overgave-trilogie
Laat me nooit meer los
Ik geef me over
Voor altijd van jou

Hartstocht-trilogie
Overmeesterd
Overvallen
Overwonnen

Maya Banks

Overwonnen

Deel 3 van de *Hartstocht*-trilogie

ISBN 978-90-225-8134-6
 ISBN 978-94-023-0946-1 (e-book)
 NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Kept*
 Vertaling: Textcase
 Omslagontwerp: Baqup
 Omslagbeeld: © Shutterstock
 Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Deventer

© 2016 by Maya Banks
 © 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hayley Winthrop liep somber door het drukke Manhattan en werd nog gedeprimeerder toen ze zag hoe ver ze verwijderd was van haar oude appartement en de muziekschool waar ze – nu nog – in deeltijd studeerde. Ze keek even omhoog naar de lucht en zuchtte. Het was een schitterende lentedag geweest, maar de lucht begon nu te betrekken met donkere wolken, die perfect bij haar humeur pasten. Ze had geen paraplu bij zich, omdat ze niet had gedacht dat haar zoektocht naar een nieuw appartement haar zo ver van huis zou brengen en ach, volgens het weerbericht zou het droog blijven. Wat was ze toch weer een pechvogel. Het was moeilijk om de eeuwige optimist te blijven als je slag na slag te verwerken kreeg.

Over een paar dagen zou ze geen woning meer hebben en het was haar niet gelukt een andere woning te vinden die ze zich zou kunnen veroorloven. Toen ze toevallig de mogelijkheid had gekregen om als housesitter in een appartement te verblijven had ze geweten dat het niet voor eeuwig zou zijn, maar ze had verwacht er in ieder geval een paar maanden te kunnen verblijven voor ze weg moest. De eigenaars, een vriendelijk ouder echtpaar en donateurs van de muziekschool waar Hayley studeerde, hadden helaas hun vakantie in Europa moeten afbreken omdat de vrouw ziek was geworden en haar echtgenoot haar naar huis had gebracht, zodat ze door haar eigen arts kon worden behandeld.

Ze hadden zich uitvoerig verontschuldigd en zelfs aangeboden om Hayley te helpen een andere geschikte woning te vinden, maar het zou haast ondoenlijk zijn om iets te vinden dat ze zich kon veroorloven en ze kon – en wilde – niet meer hulp van hen aannemen. Ze waren al zo vriendelijk voor haar geweest en Hayley vond het een afschuwelijke gedachte om misbruik van hen te maken. Ze had

haar trots. Misschien zelfs iets te veel, gezien haar penibele situatie, maar ze was vastbesloten om op eigen kracht haar belofte aan haar stervende vader in te lossen. Ze had hem op zijn sterfbed beloofd dat ze zou doen waar ze altijd van gedroomd had: studeren aan de prestigieuze muziekschool in New York. Hij dacht dat voor haar geregeld te hebben door een belachelijk dure levensverzekering af te sluiten, zodat ze goed verzorgd achter zou blijven als hij er niet meer was om voor haar te zorgen.

Er prikten tranen in haar ogen. Haar vader had het beste voor haar gewild, hij had een goed hart en was apetrots op zijn enige dochter, maar een oplichter had hem een levensverzekeringpolis verkocht waarin meer gaten hadden gezeten dan in een stuk Zwitserse kaas. Haar enige troost was dat hij overleden was voor hij erachter had kunnen komen dat het geld, dat hij eigenlijk niet had kunnen missen, in lucht was opgegaan. Dat waardeloze stuk stront had haar vader wijsgemaakt dat hij iets goeds deed en in de tussentijd zijn zuurverdiende spaargeld in zijn eigen zak gestoken.

En toen haar vader zo ziek was en het leven langzaam uit hem wegebde, had hij haar laten beloven dat ze naar New York zou gaan en haar droom verwerkelijken: een professionele violiste worden. Ze had geprotesteerd, gezegd dat ze hem niet wilde verlaten en dat ze zijn ziekte zouden overwinnen. Samen. Ze had gezworen hem nooit alleen te laten en gezegd dat hij moest blijven vechten en weer beter worden. Dan pas wilde ze haar droom gaan najagen. Maar niet ten koste van zijn gezondheid en zijn leven. Ze zou twee, drie baantjes zoeken, alles wat nodig was om hem de zorg te geven die hij zo nodig had, maar hij wilde er niets van weten. Hij had koppig geweigerd en haar verteld dat haar moeder dit zou hebben gewild en dat hij haar moeder op haar sterfbed had beloofd dat hij er koste wat het kost voor zou zorgen dat de droom van hun kleine meisje zou uitkomen.

Uiteindelijk had ze wel moeten instemmen, ofschoon ze het afschuwelijk vond om naar de stad te verhuizen toen haar vader naar een hospice ging. Ze had hem niet willen verlaten, maar hij had niet gewild dat ze zou zien hoe hij zou sterven, hoe hij

langzaam wegterde. Op hun laatste avond samen had hij haar alleen gevraagd om voor hem te spelen en dus was ze de hele nacht gebleven en had viool gespeeld. Hij was nu eens wel, dan weer niet bij bewustzijn geweest, maar er was ondanks de hevige pijn die hij had een glimlach op zijn gezicht geweest.

Toen het ochtend werd, had ze hem op zijn voorhoofd gekust en de tranen hadden over haar wangen gestroomd toen ze vaarwel had gefluisterd. Hij was onverwacht helder geweest en had de kracht gevonden om zijn armen om haar heen te slaan en haar stevig te knuffelen. Hij had haar met een schorre stem gezegd dat hij van haar hield en nu al trots op haar was en dat het nu tijd was om haar vleugels uit te slaan en haar dromen na te jagen.

Toen ze twee dagen in New York was, had haar vaders verpleegster haar gebeld en verteld dat hij overleden was en dat zijn laatste woorden over haar gingen. Hoe trots hij was dat ze ging doen waar ze altijd van gedroomd had en dat hij met een gerust geweten naar zijn vrouw kon gaan nu hij wist dat zijn dochter eindelijk goed verzorgd was.

Ze beet op haar lip en probeerde haar tranen van verdriet te onderdrukken. Ze keek ongerust naar de lucht die net nog zonnig was geweest, maar die nu helemaal bewolkt was, hoewel er nog geen druppel regen was gevallen. Misschien had ze geluk. Ze moest teruggaan. Het was nog een hele wandeling terug naar haar appartement en ze ging zoveel mogelijk te voet overal naar toe om geld te sparen. De metro was weliswaar niet erg duur, maar ze had iedere cent hard nodig.

Ze leek wel gek om urenlang, dagenlang, tussen haar lessen door en alle parttime en uitzendbaantjes die ze maar kon krijgen, door de stad te rennen om een goedkoop appartement te zoeken! In Manhattan vond je geen goedkoop appartement. En een medebewoner was uitgesloten, omdat ze alleen midden in de nacht kon oefenen op haar geliefde viool, na een late dienst bij een van haar baantjes. Daarna ging ze een paar uurtjes slapen, omdat ze 's morgens weer les had.

Ze stond op het punt zich om te draaien en terug te sjokken toen

ze een klein gebouw zag, verscholen tussen twee imposante gebouwen in die minstens dertig verdiepingen hoog waren. Het was kennelijk een appartementencomplex, klein en tamelijk oud, maar goed onderhouden. Er waren vijf verdiepingen, misschien zes als er ook een souterrain appartement was zoals in vele andere gebouwen.

Er hing geen bordje dat aangaf dat er een appartement vrij was, maar in de meeste gebouwen – zeker in de veilige delen van de stad – was adverteren niet noodzakelijk. Vaak waren er ellenlange wachtlijsten. Och, wat was het ergste dat haar kon gebeuren? Dat er niets beschikbaar was en als dat wel zo was, de huur voor een piepklein studiootje zo hoog was dat ze de huur nog niet met zes baantjes in haar eentje zou kunnen opbrengen.

Maar ze bleef aarzelend bij de ingang staan, waar een bordje hing dat aangaf dat het kantoor zich in het gebouw bevond en vroeg zich af hoeveel teleurstellingen ze in een dag zou kunnen verdragen. Maar omdat ze over drie dagen geen dak meer boven haar hoofd zou hebben, rechtte ze haar rug. Ze haalde diep adem, drukte op de bel en duwde de deur open toen ze de buzzer hoorde.

Ze keek door de lege hal heen met grote ogen van verbazing.

Ofschoon de buitenkant er oud uitzag, was de binnenkant gerenoveerd, maar niet overdreven modern. Het was warm en gezellig, een plek waar je je meteen thuis voelde.

Verwacht hier niet te veel van, hè? Je bent al zo vaak teleurgesteld. Waarom zou het nu anders zijn?

Toen er een oudere man uit het kantoortje kwam dat aan de hal grensde, glimlachte ze zo hoopvol en vriendelijk mogelijk, maar met in elkaar geklemde handen om niet te laten blijken hoe wanhopig ze was.

Silas kwam net uit de douche en liep door zijn woonkamer, hoewel hij het eigenlijk als zijn controlekamer beschouwde. Hier kon hij niet alleen het hele appartementencomplex overzien, maar ook de straten eromheen. Nadat Evangeline, die nu getrouwd was met zijn partner en broer, een paar maanden geleden ontvoerd was,

had hij nog meer straatcamera's laten installeren, zodat hij nu het hele gebied rondom zijn domein in de gaten kon houden.

Gewoonlijk stond hij op voor de dag aanbrak, maar hij had nu iets langer geslapen omdat hij de avond tevoren een probleem had moeten oplossen en hiermee tot vroeg in de morgen bezig was geweest. Daarom haastte hij zich om zich aan te kleden en aan Drake te melden dat het probleem de wereld uit was. Drake zou al op de hoogte zijn, maar toch graag de details vernemen.

Hij aarzelde even en bleef staan toen hij toevallig naar de monitor keek waarmee hij het kantoor kon zien. En iedereen die zijn gebouw binnenkwam.

In de hal stond een jonge vrouw, die duidelijk nerveus was en slecht op haar gemak. Silas draaide snel het volume van de betreffende opname omhoog en ging zitten om de vrouw aandachtig te bekijken.

Ze was adembenemend. Ze had een uiterlijk dat iedere man wel moest bewonderen. Lang, gitzwart haar met felblauwe ogen, zoals de oceaan op een zonnige, onbewolkte dag. En ze was jong. Ze leek veel te jong en onschuldig voor een man als Silas. Hij had al zoveel gezien en gedaan in zijn leven en nu hij naar de mooie onbekende vrouw keek, voelde hij zich stokoud.

'I-ik vroeg me af of u een appartement te huur heeft,' vroeg de vrouw aarzelend.

Silas vroeg zich af of ze zich realiseerde hoe wanhopig ze eruit zag en hoe hoopvol de blik in haar ogen was.

'Er is toevallig een souterrain appartement beschikbaar,' zei Miles, zijn beheerder, opgewekt. 'Het is klein, maar inclusief gas, water en licht en de beveiliging is uitstekend. En er zijn geen bemiddelingskosten.'

Silas keek naar het sprekende gezicht van de vrouw en zag dat ze haar adem inhield en haar best deed niet te hoopvol te kijken.

'Wanneer zou het beschikbaar zijn? En wat kost het?' flapte ze eruit.

Silas zag hoe haar gezicht bij het horen van het bedrag verbleekte, haar schouders moedeloos inzakten en alle hoop uit haar ogen verdween. Ze zag er gewoon verslagen uit.

‘Dank u,’ mompelde ze. ‘Het spijt me dat ik u gestoord heb. Dat is veel te duur voor mij, maar toch bedankt. Ik ga nu weer. Nogmaals mijn excuses, omdat ik u gestoord heb.’

Ze gaf Miles een klein kaartje en vertrok haar gezicht alsof ze beseftte hoe zinloos dit was.

‘Als... als er misschien iets goedkopers beschikbaar is, zou u me dan willen bellen?’

Ze draaide zich om, als een oude vrouw en niet het levendige, jonge meisje dat Silas had zien binnenkomen en sjokte met gebogen hoofd naar de deur. Toen ze de deur opende en de drukke straat inliep, zag hij haar van opzij en het leek wel alsof haar wang betrand was.

Silas sprong met gebalde vuisten uit zijn stoel en keek hoe ze door de straat liep en de tranen over haar bleke wangen stroomden. En zonder na te denken pakte hij zijn telefoon en drukte op de knop die hem meteen met de beheerder zou doorverbinden.

Miles nam meteen de telefoon op.

‘Ja, meneer,’ zei hij kordaat. ‘Wat kan ik voor u doen, meneer?’

‘De vrouw die net is weggegaan,’ zei Silas schor. ‘Ga haar zoeken. Geef haar het appartement rechts naast dat van mij, maar zeg haar dat ze er pas overmorgen in kan. Zolang heb ik nodig tot de werklui de muur tussen dat appartement en het mijne weer hebben vervangen en het appartement gemeubileerd is.’

‘Pardon?’ vroeg Miles geschrokken.

‘Je hebt me wel gehoord,’ snauwde Silas. ‘Noem een idioot lage huur en vertel haar dat dat inclusief gas, water en licht is. Verzin maar iets. Het interesseert me niet. Zeg haar dat de renovatie eerder gereed was dan gepland was en dat je vlak nadat ze vertrokken is, hebt gehoord dat het verhuurd kan worden. Zorg er nu maar voor dat je haar vindt.’

‘Ja, meneer. Ik ga er meteen voor zorgen, meneer,’ stamelde Miles.

‘En laat haar door mijn chauffeur naar huis brengen. Ik ga hem nu bellen.’

Hayley dook weg toen de eerste regendruppels begonnen te vallen en vloekte binnensmonds toen ze zag dat de lucht steeds donkerder werd. Ja, hoor. Precies wat er nog ontbrak aan deze dag. Of deze hele week trouwens. Gelukkig was ze zo verstandig geweest om haar viool thuis te laten en hem niet mee te nemen op haar wanhopige zoektocht naar een woning.

Ofschoon ze wist dat ze het geld eigenlijk niet kon missen, haastte ze zich naar het dichtstbijzijnde metrostation en grabbelde in haar zak naar geld om een kaartje te kopen om naar huis te kunnen rijden.

Haar mobieltje rinkelde en even was ze geneigd het te negeren en te maken dat ze wegkwam uit de regen, maar tijdens haar zoektocht naar een appartement had ze haar nummer overal afgegeven waar ze geweest was en ze kon het zich niet veroorloven ervan uit te gaan dat het hier alleen maar om telefonische verkoop ging.

Ze zuchtte en hield zichzelf voor dat ze niet te hoopvol moest zijn, haalde haar mobieltje tevoorschijn en noemde beleefd haar naam.

‘Mevrouw Winthrop, u spreekt met Miles Carver. U bent een paar minuten geleden hier geweest om te informeren naar een appartement.’

De moed zakte Hayley in de schoenen.

‘Ja meneer, natuurlijk herinner ik me u nog.’

‘Hopelijk heb ik goed nieuws voor u, mevrouw Winthrop. Ziet u, een van onze appartementen op de bovenverdieping werd gerenoveerd en we hadden verwacht dat het pas over enkele weken zou worden opgeleverd en daarom heb ik u er niets over verteld. Maar net nadat u bent vertrokken, belde de eigenaar om me te ver-

tellen dat het appartement binnenkort gereed is. Ik bel u om te vragen of u interesse heeft.’

Hayley sloot teleurgesteld haar ogen. Het was alsof het lot haar probeerde te kwellen met allerlei kansen waarvan ze geen gebruik kon maken. ‘Het is volledig gemeubileerd en inclusief gas, water en licht,’ vertelde de beheerder gehaast. ‘Maar u zou er pas overmorgen in kunnen trekken. Ik hoop dat dat niet te laat voor u is.’

‘Nee,’ zei Hayley vriendelijk. ‘Dat is het probleem niet. Het probleem is de huur. Ik ben bang dat ik het me niet zou kunnen veroorloven.’

Toen noemde de beheerder tot haar verbazing een belachelijk laag bedrag aan maandhuur. Haar mond viel verbijsterd open en haar hart begon zo hard te kloppen dat haar knieën het dreigden te begeven. Ze was zo van de wijs dat ze hem moest vragen zijn woorden te herhalen. Tegen haar wil begon ze iets van hoop te voelen. Zoveel geluk was toch zeker niet mogelijk? Volledig gemeubileerd, inclusief gas, water en licht en passend in haar budget? Dat moest wel een grapje zijn, of misschien was ze aan het hallucineren.

‘Het is klein,’ zei de beheerder. ‘Niet zo klein als een studio, maar het heeft een slaapkamer, een aangrenzende badkamer, een kleine woonkamer en een kitchenette.’

‘Ik neem het,’ zei Hayley buiten adem.

Het was even stil. ‘Wilt u het niet eerst zien?’

‘Nee,’ zei ze beslist. ‘Het klinkt geweldig. En om eerlijk te zijn, meneer Carver, moet ik over een paar dagen mijn huidige woning verlaten, dus ik heb eigenlijk niet echt veel keus. Zal ik nu meteen komen om het huurcontract te tekenen?’

Het was weer even stil en toen zei hij: ‘Ja, dat is misschien wel goed, tenzij u te ver weg bent? Het is net gaan regenen en ik zou u naar huis kunnen laten brengen als het contract getekend is.’

Hayleys mond viel open bij dat royale, vriendelijke aanbod.

‘O nee, doet u zich alstublieft geen moeite. Ik kom nu om de papieren te tekenen, maar het is echt niet nodig om me naar huis te brengen.’

‘Ik sta erop,’ zei de beheerder gedecideerd.

Opgetogen haastte ze zich terug naar het kleine appartementencomplex.

‘Ik ben er over vijf minuten,’ hijgde ze.

Vier minuten later belde ze aan en toen de buzzer klonk, stormde ze de hal in, met rode wangen en haar dat nat tegen haar hoofd aan plakte. Ze was doorweekt, maar ze was te opgewonden om zich er iets van aan te trekken. Eindelijk een zorg minder. Ze had een woning! Eentje waarbij ze niet afhankelijk was van andermans liefdadigheid.

De beheerder fronste zijn wenkbrauwen toen hij haar zag, liep de hal uit en kwam even later terug met een grote, warme handdoek.

‘Kom maar even in mijn kantoor. Daar is het warmer en comfortabeler,’ zei hij.

Hij liet haar plaatsnemen in een leren stoel tegenover zijn bureau en duwde een verrassend klein stapeltje papier en een pen naar haar toe.

‘Dit is het inschrijfformulier voor het appartement dat u even moet invullen en hier zijn twee kopieën van het huurcontract die u moet ondertekenen. U zult zien dat het een heel eenvoudig contract is. Het is een standaard contract voor een jaar met een garantie dat het huidige huurbedrag de komende vijf jaar niet zal worden verhoogd. Huisdieren zijn niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming van de eigenaar. U mag het appartement niet onderverhuren en u wordt geacht de enige bewoner te zijn.’

Hayley knikte gretig en was in de wolken, omdat ze zonder het te weten een van de zeer begeerde appartementen had gevonden met huurbescherming – geen wonder dat de huur zo laag was! – en begon het contract door te lezen. Zoals meneer Carver al had gezegd was het heel eenvoudig. Geen kleine lettertjes. Geen onbegrijpelijke taal. Gewoon een standaard overeenkomst met regels waar ze zich aan moest houden en een plaats waar ze haar handtekening moest zetten.

‘Als u overmorgen even langs komt, geef ik u de sleutels, laat ik u het appartement zien en geef ik u een kopie van het ondertekende

contract. Als u wilt, kunt u daarna meteen het appartement betrekken.' Hayley stond op. 'Heel erg bedankt, meneer Carver. U heeft er geen idee van hoe blij ik hiermee ben. Ik had niet geweten wat ik moest beginnen als ik geen woning had gevonden.'

Haar dankbaarheid leek de beheerder een ongemakkelijk gevoel te geven en zijn gezicht werd rood. 'Ik ga nu maar,' zei Hayley. 'Ik moet mijn spullen gaan inpakken!' 'Ik breng u naar de auto die voor de deur staat te wachten,' zei meneer Carver. 'Als u de chauffeur uw adres geeft, brengt hij u naar huis. Het regent pijpenstelen en het zal onmogelijk zijn om een taxi te vinden.'

Hayley bloosde. 'Dat is niet nodig. Echt niet. U bent nu al zo aardig voor me geweest.'

'Integendeel. De eigenaar van het appartement staat erop.'

Hayley was verbaasd over deze geheimzinnige woorden en liet zich door hem naar buiten brengen en in een gestroomlijnde, erg dure auto helpen waarvan ze het merk niet herkende. Toen ze instapte, zuchtte ze haast toen ze haar lichaam in de zachte, leren, comfortabele stoel liet zakken.

Silas downloadde de bijlage van de e-mail die zijn beheerder hem had gestuurd en wachtte ongeduldig tot het inschrijfformulier van de vrouw geprint was. Meteen toen het klaar was, rukte hij het van de printer en schoof de gedachte aan zijn dringende afspraak met Drake even van zich af. Hij ging in zijn bureaustoel zitten en begon het formulier door te nemen, om zoveel mogelijk te weten te komen over de jonge vrouw die hem zo onverklaarbaar fascineerde sinds hij haar op zijn beveiligingsmonitor had gezien.

Zijn lippen vertrokken geamuseerd. Hij wist maar al te goed dat iets soortgelijks maanden geleden Drake was overkomen toen Evangeline zijn club was binnengekomen en hij haar op de beveiligingsmonitor had gezien. Maar het verschil was dat Silas niet geloofde in liefde op het eerste gezicht. Fascinatie: oké. Liefde, verliefdheid of zelfs emotionele interesse: nee.

Hij kon niet zeggen waarom ze hem zo intrigeerde of waarom het feit dat ze zo duidelijk van streek en wanhopig was zijn zwarte

ziel had geraakt, waar zo lang hij leefde nog niet een zonnestraal op had geschinen. Hij kon alleen maar zeggen dat hij zich... opgetogen voelde. Een onverwacht en zeer onwelkom gevoel. En toch had hij de kans om haar onopgemerkt te observeren niet voorbij kunnen laten gaan. Hij had ieder detail in zich opgenomen. Hij had meteen gezien dat ze mooi was, maar wat hem het meest was opgevallen was haar onschuld en de goedheid die ze leek uit te stralen, dwars door de afgematte, oververmoeide blik in haar ogen en de verslagenheid op haar mooie gezicht.

Misschien begon hij gewoon oud te worden, een zachtgekookt ei, of misschien kwam het door Evangeline dat hij deze onverwachte behoefte voelde om dit meisje te beschermen. Nee, het was geen meisje. Een jonge vrouw, maar geen meisje. En het was heel logisch dat hij Evangeline in haar zag. Jong, onschuldig en naïef. Ze was eigenlijk net als Evangeline was geweest vóór Drake in haar leven was gekomen, aandacht aan haar begon te besteden en haar was gaan verwennen.

Volgens het formulier was Hayley Winthrop tweeëntwintig jaar oud en een student aan een muziekschool waarvan hij de naam kende. Een kleine, maar prestigieuze school. Van wat hij erover gehoord had, waren de toelatingseisen hoog en werden alleen de allerbeste, meest getalenteerde musici toegelaten. Maar hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij zag dat ze in deeltijd studeerde en naast een aantal uitzendbaantjes twee fulltime banen had. Geen wonder dat ze zo van streek was geweest toen Miles de huurprijs van de lege studio had genoemd. Ze kon het zich absoluut niet veroorloven.

Op het formulier stond dat ze geen familie had. Zelfs geen contactpersoon voor noodgevallen. Was ze helemaal alleen in een vreemde stad? Net zoals Evangeline destijds? Hij schudde zijn hoofd. Ja, het was vast de overeenkomst tussen haar en Evangeline die een plek in zijn hart had geraakt die er volgens hem niet geweest was voor hij Evangeline had ontmoet. Dat was de enige logische verklaring.

Mannen zoals hij gaven niet toe aan verliefdheidjes en ook niet

aan hun fascinatie voor een bepaald persoon. En ze gooiden zeker niet hun plannen overhoop om van de hele bovenverdieping een groot appartement te maken dat zijn privédomain zou worden waar niemand kon binnenkomen, behalve hij.

Hij zuchtte. Het was gebeurd en hij kon niet meer terug. Hij wilde geen burens. Hij had de twee appartementen die aan weerszijden van zijn appartement lagen nooit verhuurd, omdat hij altijd al van plan was geweest om er zijn privévertrekken van te maken. Maar hij kon het natuurlijk niet maken om terug te komen op zijn aanbod aan Hayley. Niet nu ze zo kennelijk in nood zat en zo overstuur was geweest toen ze zich realiseerde dat ze de normale huur nooit zou kunnen betalen. Hij had ervoor kunnen zorgen dat Miles mevrouw Winthrop ervan op de hoogte bracht dat hij zich had vergist in het huurbedrag van de studio in het souterrain, zodat ze zo ver mogelijk uit zijn buurt was, maar er waren twee problemen. Ze zou waarschijnlijk achterdochtig worden dat het al genoemde huurbedrag van de studio zo drastisch omlaag was gegaan en, nou ja, ze zou niet vlak naast hem wonen, zodat hij kon zien wat ze uitvoerde en hij wist dat hij zijn nieuwe buurvrouw nauwlettend in de gaten zou gaan houden.

Hij moest het alleen erg onopvallend doen.

Hij keek op zijn horloge en vloekte, omdat hij wist dat Drake zich zou afvragen waar hij in godsnaam bleef en zo snel mogelijk wilde horen hoe Silas' taak van de afgelopen nacht was verlopen. Hij kon hem echt niet langer laten wachten.

Hayley liet zich tijdens de rit in de luxueuze auto achterover zakken in de verwarmde stoel en glimlachte, omdat ze nauwelijks kon geloven dat ze zoveel geluk had gehad. In een klap was haar wanhoop verdwenen en zag ze de toekomst opgewekt en positief tegemoet.

Er glinsterden tranen aan haar wimpers.

Het gaat me lukken, pap. Net zoals ik beloofd heb. Ik heb een woning gevonden die ik kan betalen. Ik kan naar school blijven gaan, net zoals jij en mam graag wilden. Op een dag zal je me zien optreden met een prestigieus symfonieorkest. Dit is allemaal voor jou, pap. Voor wat je allemaal voor me hebt opgegeven. Ik wilde alleen dat je erbij kon zijn als ik de eerste keer optreed met een symfonieorkest.

Ze voelde een scherpe pijn in haar borst, wreef erover en probeerde verwoed de tranen uit haar ogen weg te knippen. Het was moeilijk om te accepteren dat haar grootste – en enige – fan verdwenen was. Eerst haar moeder, die ze had verloren toen ze nog een kind was, maar Hayley hield krampachtig vast aan de vage herinneringen aan haar moeder. Telkens als ze in de spiegel keek, zag ze haar moeders gezicht. Zoals haar vader vaak liefdevol had gezegd, leek ze sprekend op haar moeder.

Het was al erg genoeg om één ouder te verliezen. Waarom moest ze hen nou allebei verliezen? De enige twee mensen die ze in deze wereld had?

Ze leunde naar voren toen ze zag dat ze in de buurt kwamen van de straat waar ze nu nog woonde.

'U kunt me er op de hoek uit laten,' zei ze tegen de chauffeur, die de hele rit nog geen woord gezegd had. 'Ik kan vanaf daar wel even